

EVANGELIZÁLÓ BESZÉDSOROZATOK

II.

„...ÚGY SZERETTE ...”

Nyolc beszéd Krisztus és Nikodémus találkozásáról

1.

A Krisztushoz jövő Nikodémus

„Vala pedig a farizeusok közt egy ember, a neve Nikodémus, a zsidók főembere: Ez jöve Jézushoz éjjel, és monda néki: Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul; mert senki sem teheti e jeleket, a melyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele.

Felele Jézus és monda néki: Bizony, bizony mondom néked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja az Isten országát.”

(Jn 3,1-3)

Jeruzsálem városára ráborul a keleti világ csillagfényes éjszakája. Egy farizeus egymagában, lopva surran végig a keskeny, sikátorszerű utcákon. Meg lehet ismerni a farizeusok jellegzetes ruhájáról. Miért megy ilyen későn? Bizonyára azért, hogy ne ismerjék föl, és ne tudják meg, hová megy...? A keleti világ házaiba másképp lehet bejutni, mint a mi házainkba. Az oldallépcsőn fölmeleg az egyik ház lapos tetejére. Onnan száll alá a házba. Nikodémus egyszerre ott áll Krisztus előtt... Milyen csodálatos: Krisztus ébren vár mindnyájunkat, akár éjjel, akár nappal megyünk Hozzá. Nyugodtan mehetünk mindig Hozzá. Próbáld meg te is, Testvér. Ne gyötrődj magadban: menj Krisztushoz. Te véled is érdekes beszélgetése lesz, mint Nikodémussal volt azon a csillagfényes éjszakán.

Elmélkedjünk, testvéreim, a Krisztushoz menő Nikodémusról. Lássuk, miért megy Nikodémus ilyen szokatlan időben Krisztushoz? Mit mond Krisztusnak? Mit válaszol neki Krisztus?

Miért megy Nikodémus ilyen szokatlan időben Krisztushoz? Éjjel, lopva megy: nappal még nem merne Hozzá menni. De úzi, hajtja valami, ami nem hagyja nyugton. Bizonyára látta Krisztus egyik-másik csodáját. Talán hallotta is egyik-másik tanítását. Érti, hogy nem valami egyszerű tanítómester lehet az, Aki ilyeneket tesz, ilyeneket beszél, hanem annál több. Talán maga a megígért Messiás?... Még önmaga előtt sem meri ezt hangosan kimondani: de bizonyosságot szeretne... A bizonytalanság közepette szabadon csapong

képzeletünk. Sokszor még a bekövetkezőnél is sokkal, de sokkal rosszabbra gondolunk... Nikodémus lelke nagyon nyugtalan: az üres vallási szertartások, bármilyen buzgósággal végzi is azokat, nem adnak nyugodalmat nyugtalan lelkének. Éreztél-e már te is, Testvér, valami hasonló nyugtalanságot lelkedben, amely nem hagyott neked sem békességet sem éjjel, sem nappal? Talán látod a világ mai összekuszált rendjét? Talán látod nemzeted szomorú állapotát? Talán szeretnél ezen segíteni? Talán csodát vársz nemcsak a magad, de nemzeted, sőt az egész világ életében? Jöjj el te is Jézushoz. Ezt a beteg világot is meg tudja Ő gyógyítani, sőt Ő fogja meggyógyítani, senki más.

Mit mond Nikodémus Krisztusnak?

Mindenekelőtt „Mester”-nek szólítja. Azután azt mondja: „Tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul”. Mindjárt meg is indokolja: „Senki sem teheti e jeleket, amelyeket Te teszel, hanem, ha Isten van vele”. Nikodémus még csak tanítómestert lát benne. Ha többet sejt is Benne, ezt még nem meri elárulni. Az emberek közül ma is sokan csak tanítómestert látnak Benne, mint Nikodémus, pedig ők már életének folytatásáról, sőt végéről is hallottak. A kétezer éves múlt annyi bizonyága beszél hangosan Krisztusról mindenkihez, aki nem zárja be a fülét. Bár a bizonyágok egész fellege vesz körül mindnyájunkat, sokan mégsem akarnak mást látni Benne, mint tanítómestert. Néhány elismerő szót azt emberek sem tagadnak meg Jézustól, de nem akarják elismerni, hogy Ő az, Akit nemzetedékek vártak, Akit az Atya megígért. Sokan mégannyira sem mennek, mint Nikodémus, aki legalább azt a kettőt megállapítja, hogy Istentől jött és Isten van Vele.

Mit válaszolt Krisztus?

Más az Ő helyében talán másképp fogadta volna Nikodémus szavait, mint Krisztus. Őt nem lehet néhány elismerő, avagy akár hízelgő szóval megnyerni. De nem lehet Nála Ádámnál, Évánál sem kezdeni... nem lehet órákig eldiskurálgatni Vele és jó messziről elkezdni, míg végre előállunk a kérdésünkkel: Krisztus nem ér rá erre, ha minden Hozzá menőt készséggel fogad is. Krisztus egyenesen a kérdés elevenére tapint, egyenesen a mélyre megy. Nekünk is bizonyára azt mondaná, amit Nikodémusnak mondott: „Ha valaki újonnan nem születik, nem

láthatja Isten országát”. Imé, mindjárt rámutat minden kérdés igazi gyökerére. Hogy meg lehetett lepve Nikodémus, mikor hallotta, hogy Krisztus mindjárt azzal kezdi, amivel ő végezni szeretne volna...

Sohasem felejttem el: egyik nagyobb vidéki városban evangelizáltam. Szolgálataimmal kapcsolatban lelki beszélgetésekre buzdítottam mindig hallgatóimat. Egy kedves középiskolás leány is beállított hozzám. Elkezdett kérdezgetni a predestinációról. Ránéztem és azt mondtam neki. „Magának, kedves testvérem, nem ez a baja, hanem más...” Honnan tetszik tudni?” - kérdezte. Egyszerű volt a válaszom: ”Tudom”. Nyomban beismerte pironkodva, hogy valóban így van...

Hány ilyen, a predestináció mögé búvó lélek van az egész világon ma is!

Az emberek mostanában egyre többen kezdenek gondolni Krisztusra. Kezdi belátni, hogy hiába várnak segítséget akár innen, akár onnan: csalódnak ebben is, abban is. Ez a reménységük is csődöt mond, az is pedig sok „próféta” megjelenik s ígérget ezekben az időkben ezt is, azt is. E helyett pusztulást, romlást látunk szinte minden vonalon. Egyre több ember kezdi belátni, hogy senki mástól nem várhatunk segítséget, egyedül Krisztustól. A világ is kezdi érezni, hogy mi is tékozló fiak vagyunk, akik kikértük mennyei Atyánktól az örökségünket és eltékoztuk azt. Ma még inkább csak éjjel mernek az emberek Krisztushoz menni. De már hatalmasan nőni kezd a Krisztushoz menő Nikodémusok serege. Vidéki szolgálataim során láttam ezt. A nagy evangelizátorok is csodás lelki ébredésekről tesznek bizonyosságot a világ különböző részeiről: hol Dél-Amerikából, hol a kelet-ázsiai Fűszer-szigetektől, hol más országokból. Még nem álmodott országokból is...

A mai nehéz idők éppen arra valók, hogy Krisztusra, az egyetlen és örök megoldásra irányítsák figyelmünket. Nem ez vagy az, ennyi meg annyi éves terv fogja megváltani a világot, hanem egyedül Krisztus. Miként az Atya is ezredévekre szóló programot adott a világ számára, Krisztus is örökké érvényben maradó tervet állít a világ elé. Nemcsak programot, de példát is ad életével, még inkább halálával annak betöltésére. Nem baj, ha az emberek még csak éjjel mernek Krisztushoz menni. Az a fő, hogy elinduljanak Krisztus felé. Azoknak sem fog mást mondani,

mint amit Nikodémusnak mondott: „Valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát”.

Azért járom én is az országot, hogy hívogassam a mai idők Nikodémusait Jézushoz. Itt is van több Nikodémus, akit szabad Krisztushoz segítenem az Ő kegyelméből ezeken a napokon. Nem tudhatom még, kik ezek? Lehet, hogy később sem tudom meg. Nem is ez a fő, hanem az, hogy elinduljanak és el is találjanak Krisztushoz. Nincs kétségem afelől, hogy akiben elkezd a Lélek a munkát, abban el is végzi...

Érzed-e, testvérem, hogy te is tékozló fiú vagy? Te is kikérted és talán már el is tékoztad mennyei örökséged legnagyobb részét. Jössz-e Krisztushoz, avagy még mindig csak magad erőlködsz, vagy talán még csak a kesergésnél tartasz, avagy talán dacolni akarsz Istennel? Vigyázz, nehogy összetörjön téged is. Az Őt üldöző Sault is összetörhette volna. De nem ez volt a célja, hanem az, hogy alkalmas eszközévé: a pogány világ fiainak Őhöz hívatató harsonásává tegye. Bizonyára tevéled is céljai vannak, hogy elhozott ide. Ne sajnáld ezt a hetet Isten dolgaitól. Jöjj el hűségesen napról-napra, ha más terveid volnának is: a te számodra is lesz Istennek külön és egyenesen neked szóló üzenete. Ez az üzenet sorsdöntő változást idézethet elő életedben. Egyikünk sem tudhatja ezt. Néki hatalma van mindenre. Gondolj arra: hátha Isten egyenesen miattad akarta, hogy ezen a héten evangelizáció legyen itt?

Döntened kell neked is, Testvér: Krisztussal, vagy Krisztus nélkül akarod-e járni életed útját? Lásd meg, Testvér, mennyivel könnyen és mennyivel boldogabb Jézussal együtt járnunk életünk útját, mint egyedül... Jöjj! Adja az Ő mindenre elégséges kegyelme, hogy Mellette dönts, és Neki add át szíved te is.

Ámen

2.

Az újjászületés titka

Monda néki Nikodémus: Míódon születhetik az ember, ha vén? Vajjon bemehet-é az ő anyjának méhébe másodszor, és születhetik-é?

Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

A mi testtől született, test az; és a mi Lélektől született, lélek az.

Ne csodáld, hogy azt mondtam néked: Szükség néktek újonnan születnetek.

A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jó és hová megy: így van mindenki, a ki Lélektől született.

(Jn 3,4-8)

Mindannyian vágyódnak külső és belső megújulás után. Kivált nehéz időkben fog el minket a megújulás vágya. Azt is észrevehetjük, hogy amikor megújul körülöttünk a természet, ez a vágy is erősebben érezteti hatását lelkünkben. Idősebb korunkban megint erőteljesen jelentkezik nálunk is ez a vágy. Fölolvasott ígénkben Krisztus ennek az újjászületésnek a titkáról beszél.

Elmélkedjünk, hogy a Krisztust követni vágyó embereknek újjá kell születnie. Lássuk, hogy ez az újjászületés nem testi, hanem lelki. Azt is lássuk, miben nyilvánul meg az újjászületés? Végül lássuk, hogy az újjászületés Isten Szentlelkének titokzatos munkája bennünk.

A Krisztust követni vágyó embernek újjá kell születnie: Keresztyén elnevezésünk az antióchiai származású „christiános” szóból származik (Csel 11,26) és annyit jelent: krisztusi, Krisztussal egyggyé lett, Benne újjáteremtett. Nem lehetünk Krisztussal egyek anélkül, hogy újjá ne születnénk. Régi emberünkkel nem lehetünk Krisztuséi. Több ige bizonyítja ennek igazságát: „Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az” (2Kor 5,17); „Krisztusban csak az új teremtés használ” (Gal 6,15); „Öltözzétek fel amaz új embert” (Ef 4,24). Mindezek az igék azt bizonyítják, hogy ha Krisztuséi akarunk lenni, nem maradhatunk a régiek.

Az újjászületés nem testi, hanem lelki, Nikodémus is elutasítja azt a

gondolatot, hogy testi lehetne: „Mi módon születhetik az ember, ha vén? Vajon bemehet-e az ő anyjának méhébe másodszor és születhetik-e?” Ez nyilvánvalóan lehetetlen. Jézus is azt mondja: „Ami testtől született, test az” (Jn 3,6). Azt is megmondja, hogy az újjászületésnek víztől és Szentlélektől kell végbemennie. Jézus ama szavai nyomán: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” - lehetetlen testi újjászületésre gondolnunk. A Római levél is rámutat arra, hogy egészen más a testben, mint a Lélekben járás: „A test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira. A testnek gondolata halál; a Lélek gondolata pedig élet és békesség” (8,5-6). Lehet valaki testben öreg, lélekben mégis egészen fiatal, néha valósággal csecsemő. Magam is hallottam öregekről, hogy „Lelkileg csecsemő vagyok”. Hallottam, amint egyesek „lelki gyermekeik”-ről, „lelki unokáik”-ről beszéltek. Lehet valaki saját szüleinek is lelki atyja, vagy lelki anyja.

Miben nyilvánul meg újjászületésünk? Isten felé fordulunk: míg addig egyre jobban távolodtunk Tőle, ezentúl Ő felé fordulunk, és Ő felé megyünk. Jánossal együtt valljuk, hogy Krisztusnak „növekednie kell, nékem pedig alászállnom” (Jn 3,30). Nem érezzük magunkat többé középpontnak: Jézus Krisztust tartjuk annak, mióta az Ővéi vagyunk. A körülöttünk levő dolgokat sem értékeljük többi régebbi szempontjaink szerint, hanem Krisztus szemével nézzük azokat. Pállal együtt azt valljuk, hogy „amelynek nékem egykor nyereségek valának, azokat Krisztusért kárnak ítéltém... Most is kárnak ítélek mindent, az én uram Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy Krisztust megnyerjem” (Fil 3,7-8).

Az újjászületés Isten Szentlelkének csodálatos, a szélhez hasonló munkája. Mindenekelőtt azt kell tudnunk, hogy az újjászületés Isten műve mi bennünk, nem pedig a mi igyekezetünk vagy bármiféle erőfeszítésünk eredménye. Péter apostolnál is azt olvassuk: hogy Isten „az Ő nagy irgalmassága szerint újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által” (1Pet 1,3). Pál apostol is több helyütt beszél leveleiben az újjászületésről: „Teremtetvén a Krisztus Jézusban való jócselekedetekre” (Ef 2,10); „Az Ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szentlélek

megújítása által” (Tit 3,5).

Ezt a titokzatos munkát Isten kegyelme a szélhez hasonló módon végzi. Jézus azt mondja Nikodémusnak: „A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy...” A Szentírás több helyütt beszél Istennel kapcsolatban a szélről: „Az Úr előtt megy vala nagy, erős szél” (1Kir 19,11) „A négy szelek felől jöjj elő, Lélek” (Ezék 37,9)”, hogy általmegy rajta a szél, nincs többé” (Zsolt 103, 16). Pünkösöd napjával kapcsolatban is azt olvassuk: „Lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat...” (ApCsel 2,2).

A szél egyes helyeken erősebben fú: a Golgotha keresztjénél zúg a leghatalmasabban. Oda kell mennünk, és oda kell borulnunk, át kell ott adnunk életünket Krisztusnak. Ezt csak úgy tudjuk megtenni, ha mélységesen átérezzük bűnös, a magunk erejéből minden jóra képtelen és tehetetlen, Isten kegyelmére teljes mértékben rászorult voltunkat. A mi ajkunkról is el kell hangzania a bűnbánó publikánus imádságnak: „Légy irgalmas nékem, bűnösnek” (Lk 18,13). Az ördögös néma atyjával együtt könnyhullatás közben azt kell kérnünk: „Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Mk 9,24). De az alázat lelkével elteltlen kell leborulnunk. Isten választottjait, szentjeit és szeretteit az Ige is komolyan figyelmezteti, hogy öltözzék fel az alázatosságot (Kol 3,12). Át kell éreznünk mélységesen, hogy nincs bennünk semmi jó: ami jó mutatkozik bennünk, vagy nyilatkozik meg életünkben, az is az isteni kegyelem áldott munkája. Tudnunk kell, hogy a keresztyén alázatosság önsemmisségünk teljes átérzésén épül föl és e nélkül nem is lehet igazi. Ha így megyünk oda, biztosan remélhetjük, hogy Isten Szentlelke mibennünk is véghez viszi a csodát.

Az aeol-hárfát olyan helyre szokták állítani, ahol a szél fú. Az megrezegteti a hárfa húrjait és csodás hangokat varázsol elő azokon. Állítsuk mi is lelkünket, ezt a mennyei Atyánktól belénk adott, csodás aeol-hárfát a Golgotha keresztjéhez: a Lélek szele azon is csodás melódiákat játszik majd...

De vigyázz, Testvér, erre csak akkor lesz erőd, ha lelked mélyéből átérzed a magad gyarló, bűnös voltát. Ha érzed, hogy önmagad hiába erőlködsz: rajtad csak Isten kegyelme segít. Ha végigharcoltad már a test és a lélek elkeseredett

harcát, melyről olyan megrázó erővel ír Pál apostol a Római levél 7. részében és a bűneiddel való, sok eredménytelen viaskodásod után a lelkedből is fölszakad a kétségbeesett kiáltás: „Óh, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Róm 7,24). Csak akkor lesz erre erőd, ha kidobáltál már szívedből és lelkedből mindent, amiben eddig bizakodtál, amivel eddig dicsekedtél és beismered a magad teljes lelki csődjét. Csak akkor lesz erre erőd, ha te is el tudod mondani:

„Jövök semmit nem hozva,
Keresztedbe fogózva;
Meztelen, hogy felruházz;
Árván, bízva, hogy megszánasz...” (458. ének 3. v.)

Így jöjj, Testvér, Krisztus keresztjéhez és Szentlelke újjászüli Téged is. A te üresen maradt szívedbe és lelkedbe is beköltözik Isten Szentlelke és elvégzi abban a maga titokzatos munkáját: újjászüli azt. Egyszer csak boldog öröm kezdi eltölteni a lelked. Sokkal könnyebben szárnyal a lelked: nem köti meg már semmi. Úgy érzed, megnőtt a szíved: sokkal többen férnek el benne, mint addig. Másképp lát a szemed. Mást hall a füled. Szabadon emeled föl karod az Ég felé. Másfelé visz a lábad: fölfelé, nem lefelé. Elszáll lelkedből minden aggodalom és félelem. Sok minden nem érdekel, ami eddig annyira érdekelt. Boldog örömmel kiáltod: Új ember lettem, újjá születtem... És akkor a te ajkadról is örömmel hangzik föl szép dicséretünk:

„Érzem, hogy az örök életünkben
Már e földön az enyém lett ...” (480. ének 1. v.)

Ámen

3.

Krisztus a kijelentés örök forrása

„Felele Nikodémus és monda néki: Mí módon lehetnek ezek?

Felele Jézus és monda néki: Te Izráel tanítója vagy, és nem tudod ezeket?

Bizony, bizony mondom néked, a mit tudunk, azt mondjuk, és a mit látunk, arról teszünk bizonyosságot; és a mi bizonyágtételünket el nem fogadjátok.

Ha a földiekről szóltam néktek és nem hisztek, mí módon hisztek, ha a mennyiekről szólok néktek?

És senki sem ment fel a mennybe, hanemha az, a ki a mennyből szállott alá, az embernek Fia, a ki a mennyben van.”

(Jn 3,9-13)

A felnőtt ember is tele van kíváncsisággal, akárcsak a kisgyermek. Kíváncsiság tekintetében úgyszólván mindvégig gyermekek maradunk. Sokan szerették volna már kielégíteni az emberek kíváncsiságát. A tudás világában – tagadhatatlanul – nagy eredményeket értek el már az emberek. De a lelki világ, az örökkévalóság dolgainál csak homályban tapogatózunk. Az egész emberi bölcselkedés története ezt mutatja. A becsületes bölcselkedő csak addig mer elmenni, hogy megismerhetetlennek mondja a lelki és földöntúli világ dolgairól, amit az Ég és Föld Ura szükségesnek és jónak lát közölni velünk. Ezt a közlését „kijelentés”-nek nevezzük. Mint az Ige is többször figyelmeztet minket: jaj annak, aki többet akar megtudni, mint amit Isten jónak látott nekünk kijelenteni.

Amit közölni akar velünk Isten, Igéje útján teszi. Igéje a Szentírásban, a Könyvek könyvében, a Bibliában van megörökítve számunkra. Mennyi Atyánk az ige közlését a testté lett Ige, egyszülött Fia, Jézus Krisztus útján végzi. Maga Jézus is azt mondja a csodálkozó Nikodémusnak, hogy csak arról tehetünk bizonyosságot, amit látunk. Ő bizonyosságot tett nemcsak a földiekről, de a mennyiekről is. Viszont azt is megmondja, hogy a mennyiekről csak az tehet bizonyosságot, aki a mennyből szállott alá, ezért rajta kívül senki sem teheti ezt. Jézus Krisztus a kijelentés örök forrása. Kijelentéseiben éppen ezért mindannyiunknak hinnünk kell.

Elmélkedjünk, testvéreim, Krisztusról, mint a kijelentés örök forrásáról. Lássuk mindenekelőtt, mit mond a Szentírás a testté lett Igéről, Krisztusról?

Már Mózesnél azt olvassuk: „Prófétát támaszt néked az Úr...” azt hallgassátok (5Móz 18,15). Ézsaiásnál azt olvassuk az Isai törzsökéből származó vesszőszájról: „Rajta az Úr lelke megnyugoszik: bölcsességnek és értelemnek Lelke, az Úr ismeretének és félelmének Lelke” (11,1-2). A jelenések könyvében azt olvassuk róla: „Vérrel hintett ruhába van öltöztetve és neve Isten igéjének neveztetik” (19, 13).

Lássuk, mit mond Krisztus önmagáról, mint Igéről?

A názáreti zsinagógában, mikor kezébe adják Ézsaiás könyvét, a következőket olvassa fel belőle: „Az Úr Lelke van énrajtam, mivelhogy fölkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsa, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemei megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét”. Azután, amikor szólni kezd, azt mondja: „Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra” (Lk 4,17-21). Tamás kérdésére viszont azt mondja magáról: „Én vagyok az út, az igazság, az élet” (Jn 14,6).

Igénkben is azt mondja, hogy csak az tudhatja az igazságot, aki a mennyből szállott alá. Mennybemenetele után – ígérete szerint – Szentlelke végzi ezt a munkát, ki Krisztus előtt az Ótestamentum prófétáinak lelkét is ihlette.

Milyen az Ige?

A Szentírás több ízben beszél Igéről. Mindenekelőtt annak tulajdonságairól; nagy hatalmáról, örökkévaló voltáról beszél. Ézsaiásnál azt olvassuk: „Megszáradt a fű, elhullt a virág, de Istenünk beszéde mindörökre megmarad.” (40,8). Pál apostol Timótheuskoz írt levelében azt mondja: „Istenünk beszéde nincs bilincsbe verve” (2,9). Péter apostol első levelében ezt írja. „Istennek igéje él és megmarad örökké” (1,23). Jézus is ezt mondja, mikor utolsó dolgokról beszél: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak” (Mt 24,35). A Szentírásban több biztatás van az Ige hallgatására és befogadására. Jézus azt mondja: „Boldogok, akik hallgatják Istennek beszédét és megtartják azt” (Lk

11,28). Pál apostol az efézusiakat biztatja: „Az idvesség sisakját is fölvegyétek és a Léleknek kardját, amely Isten beszéde” (6,17).

Honnan tudhatjuk, hogy Isten Igéje-e valami?

Hatásából állapíthatjuk meg. A Zsidókhöz írt levél szerint az Igének háromféle hatása van: először megvilágosít, azután nyugtalanná tesz, majd elvezet a kegyelem és irgalom örök forrásához. Így olvassuk: „Istennek beszéde élő és ható, élesebb minden kétélű fegyvernél és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és velőknek megoszlásáig és megítéli a gondolatokat és a szív indulatait, és nincsen olyan teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, „sőt mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szemei előtt, akiről mi beszélünk”... „Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4,12-13,16). Ilyen csodálatosan végzi bennünk Isten Igéjén keresztül munkáját, hogy eltaláljunk Hozzá. Sok millió lélek élt és lett boldog Isten Igéjével. Ez vezette őket gondolataikban, beszédeikben, cselekedeteikben.

Krisztus szavait is kijelentésként kell fogadnunk, ha nem akarjuk, hogy nekünk is szemünkre hányja hitetlenségünket, Nikodémusnak és a zsidóknak szemére veti, hogy „bizonyságtételünket el nem fogadjátok. Ha a földiekről szóltam nektek és nem hisztek, mi módon hisztek, ha a mennyiekről szólok majd néktek?” (Jn 3,12). De, aki Isten kijelentéseként fogadja el szavait, azt a földről való távozása óta köztünk munkálkodó Szentlelke vezetni előre, fölfelé, hazafelé...

Engem is csodálatosan vezetett és vezet Isten Igéje különösen életem nagy fordulatainál és nehezebb eseményeinél. Éreznem kell, hogy az Ige mindig nekem szól, mindig azt mondja, amire éppen szükségem van, akár Bibliai Útmutatóval, akár folytatólagosan olvasom a Bibliát. Sokszor magam is csodálkozom, hogy az a Bibliai Útmutató, amit jóval egy évvel előbb állítottak össze imádkozó lelkek, miként igazít útba és mondja meg nekem a legtöbbször aznapi teendőim.

A Lélek mások útján is küld nekem többször igéket. Mikor Árpád fiunkat egy légitámadás alkalmával tragikus módon elvesztettük, egy lelki testvérünk útján küldte azt az Igét, amelyet gyászjelentésére is rányomattunk: „Embernek fia imé, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj, és ne

jajgass, se könnyed ne hulljon, fohászkodjál csöndesen, halottakért való sírást ne tégy” (Ez 24,16-17). Ez adott nekünk erőt, hogy amikor egy hatalmas templomi tömeg könnyek közt búcsúztatta drága fiunkat, mi könnytelen szemekkel tudtunk ott ülni, könnytelen szemekkel tudtuk kikísérni utolsó útjára, könnytelen szemekkel tudtuk átadni az anyaföldnek...

Amikor már a mi lelkünket is nagyon égette, hogy a másik két fiunkról hónapok óta semmit sem tudunk és 1945. július 1-jén fölmentem a tahitótfalui gyülekezet szószékére, hogy a velünk együtt fiaikról mit sem tudó édesapákat és édesanyákat vigasztaljam. Isten Szentlelke azt az Igét adta számba: „A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel” (Lk 7,50) és tudtam arról beszélni, hogy a hitünk nemcsak minket, de távollévő fiainkat is meg tudja tartani. És mi történt? Néhány nap múlva kis cédulát hoz nekem egy idegenből hazatérő idevaló ifjú. Nyugaton levő repülőtiszt fiunk éppen július 1-jén írta ezt. Ebben jelzi, hogy ők is életben vannak, meg másik fiunk családja is...

Testvérem, ne keressük sem magunkban, sem másoknál az életet adó igazságot, hanem egyedül Krisztusnál. Amit Krisztus mond, ha meglepő is, ha nehéz is, fogadjuk el, nehogy azt mondja rólunk, hogy sem azt nem hisszük, amit a földről mond, sem azt, amit a mennyei dolgokról jónak lát közölni velünk. Kérjük arra is alázatosan: mutassa meg kegyelmesen rajtunk is, hogy ígéretei mind igazak és ámenek...

Ámen

4.

Krisztus a fölemelt érc kígyó

*„És a miképen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie.
Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”*

(Jn 3,14-15)

Krisztus kereszthalála és föltámadása a világtörténelem legnagyobb eseménye. Krisztus előkészíti erre tanítványait. Nikodémusnak beszél róla legelőször.

Az utóbbi időkben sokat vitatkoznak arról, szüksége van-e Krisztust követők seregének az Ótestamentumra? Csak határozott igennel felelhetünk erre: a Szentírás nem lenne egész, nem lenne teljes az Ótestamentum nélkül. Az Ótestamentum Krisztusra mutató, Krisztusra előkészítő mester, mint már a régiek is mondták. Az Ótestamentum Krisztus több előképét állítja elénk. Ezekre Krisztus is hivatkozik: A pusztai vándorlás közben fölemelt érc kígyó is előképe Krisztusnak.

Elmélkedjünk, testvéreim, Krisztusról, mint fölemelt érc kígyóról. Lássuk az Ó- és Újtestamentum fölemelt érc kígyóját, azután lássuk, hogy mindkettőre hittell kellett és kell föltekinteni, végül lássuk, mi a jutalma az ezekre hittell föltekintésnek?

Lássuk mindenek előtt az Ó- és Újtestamentum fölemelt érc kígyóját. A pusztában vándorló zsidó nép elindul Hór hegyétől a Veres-tenger felé vivő úton, hogy megkerülje Edom földjét. A nép lelke megkeseredik útközben. Kemény szavakkal zúgolódnak Mózes ellen, amiért kihozta őket Egyiptom földjéről. Az Úr tüzes kígyókat bocsát Izráel fiaira büntetésül. Sokan meghalnak közülük. A nép kérésére Mózes imádkozik Istenhez, hogy távoztassa el tőlük a rettenetes büntetést. Az Úr azt parancsolja Mózesnek, hogy csináltasson tüzes érc kígyót és függessze azt póznára. Aki megmaratása után hittell föltekint arra, az életben marad. Csakugyan így történik: a kígyóra hittell föltekintők életben maradnak. Az

Újtestamentum a Nikodémussal való beszélgetésen kívül még két ízben beszél Krisztus „fölemeltetéséről”, bekövetkező kereszthalálát jelezve. Nikodémus, a zsidók főembere megérti ezt. A hitetlenségük miatt a zsidókat feddő beszédében is megmondja előre Krisztus: „Mikor felemelitek az embernek Fiát, akkor megismeritek, hogy én vagyok...” (Jn 8,28). Mikor halálának gyümölcseről beszél Krisztus, akkor is megjelenti, milyen halállal kell meghalnia: „Én, ha felemeltetem e földről mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12,32).

Mind az Ó-, mind az Újtestamentum érc kígyójára hittel kell feltekinteni. Izráel fiai közül csak az gyógyult meg, aki hittel tekintett fel Mózes által Isten parancsára készített és fölemelt érc kígyóra. Viszont, ha valaki azt mondta vagy gondolta volna, hogy ez képtelenség, az semmi esetre sem gyógyult volna meg, hanem elveszett volna. Krisztus keresztségére is ilyen hittel kell feltekintenie mindenkinek. Hinnünk kell, hogy „érettünk, helyettünk, miattunk” is elszenvedte az elégtétel egyszeri tökéletes áldozatát, amikor meghalt a Golgotha keresztnél. Aki képtelenségnek tartja, hogy Krisztus az ő bűneiért is meghalt, annak Krisztus kereszthalála nem használ semmit. Az ilyenekre nem vonatkoznak a Lázár feltámasztása előtt Mártához intézett szavai: „Aki hisz én bennem, ha meghal is él” (Jn 11,25).

Mikor tudunk Krisztus keresztségére hittel feltekinteni? Ha mélységesen átérezzük a magunk bűnös voltát. Ha vágyunk a Krisztussal való örök együttlét, az örök élet után és tudjuk, hogy ezt egyedül Ő tudja biztosítani számunkra.

Végül lássuk: mi a jutalma a felemelt érc kígyóra tekintésnek? Akik a pusztában felemelt érc kígyóra hittel feltekintettek, a tüzes kígyóktól való halálos megmarattatásuk után is meggyógyultak, életben maradtak. A megfeszített Krisztusra, a felemelt Fiúra hittel föltekintőkkel kapcsolatban mondja Jézus Nikodémusnak: „valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. János apostol is bizonyosságot tesz erről: „Aki nem hisz Istennek, hazuggá tette Őt, mert nem hitt abban a bizonyágtételben, amellyel bizonyosságot tett Isten az Ő Fiáról. És ez az a bizonyágtétel, hogy örök életet adott nekünk Isten és ez az élet az Ő Fiában van” (1Jn 5,10-11).

Ezért ne gyötrődj te sem, Testvér, hanem tekints Krisztus keresztségére. De

rendezned kell előbb egy életbevágóan fontos kérdésedet: mi a te számodra Krisztus keresztje? Ha bolondság, avagy megbotránkozás, amint a zsidók és görögök számára, akkor menthetetlen vagy. De ha Isten ereje számodra (1Kor 2,28), akkor megtartatol. Akkor Krisztus „bölcességül, igazságul, szentségül váltságul” lőn a te számodra is (1Kor 1,30).

Hányszor tekintettem fel az értem is megfeszített Krisztusra, mikor kínzó nyugtalanság égette lelkem, mikor békétlenség lett felettem úrrá, mikor vihar tombolt bennem és Péterrel együtt nem Őt, hanem a habokat néztem én is. Már-már süllyedőben voltam, mint a vízen Krisztus felé tartó Péter, de Krisztusra tekintettem megint és Urunk csodálatosan megsegített. Békességgel töltötte meg nyugtalan lelkemet: az Ő békességét adta nekem is, amit a világ sem nem adhat, sem el nem vehet tőlünk. Csodálatosan megoldotta megoldhatatlannak látszó kérdéseimet. A megpróbáltatások közepette odahajolt hozzám és fülembe súgta: „Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad” (Zsid 12,6).

Más küszködő testvéreimmal kapcsolatban is többször láttam és tapasztaltam ezt. Többször fölhasznált engem is Krisztusom másokkal kapcsolatban. Többen közülük már a kétségbeesés szélén jártak és a halál gondolatával foglalkoztak. Milyen nagy boldogság, hogy eszközök lehetünk az Ő kezében az ilyenek megerősítésében és az életre való visszahozásában...

Így használt fel nővérem egyik súlyos beteg leányának meggyógyulásánál is. Már az orvos professzor is feladta vele kapcsolatban a reményt. Figyelmeztette édesanyját, hogy készüljenek a temetésére. Akkor küldött hozzá Isten. A Bibliai Útmutató aznapi igéjével szóltam hozzá: „Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek; hanem amiképpen szent az, aki elhív ott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben...” (1Pt 1,14-15). A beteg évekkal előbb Isten engedelmes hívő gyermeke volt, de magával ragadta őt is a világ. Isten egy ízben már megintette. Akkor meggyógyult. Azután újból elragadta a világ. Belátta ezt és buzgó imádságban tért vissza Krisztusához. Az csodálatosan meggyógyította őt. Mindössze néhányan menekedtek meg még a világon ebből a súlyos betegségből.

Professzora büszke arra, hogy hazánkban is meggyógyult egy a klinikáján. Nem tudja, hogy maga az Úr Jézus Krisztis gyógyította meg. Hozzá igaz bűnbánattal visszatérő gyermekét... Azóta is hű maradt az áldott Orvoshoz... Milyen boldogság egy ilyen, Krisztusban nemcsak testileg, de lelkileg is, új életre találónak a kezét megfogni és visszasegíteni őt szerettei közé...

A felemelt érckígyóra sohasem volt olyan nagy szüksége régóta gyötrődő világunknak, mint manapság. A világ sorsát intézők annyit szaladoznak hol erre, hol arra, annyit tanácskoznak hol itt, hol ott, de a bajok enyhülése csak késik, egyre késik... Kétség és remény közt hánykolódik szinte az egész világ...

Imádkozzunk, testvéreim, hogy a felemelt Krisztus minden bajunkban, tanácstalanságunkban, önmagunkra hagyottságunkban, tehetetlenségünkben, nyomorúságunkban, gyászunkban, a halál gondolatával való vívódásunkban Isten megtartó ereje legyen nem csak a mi, hanem mások: árva magyar népünk és az egész gyötrődő világ számára is.

Ámen

5.

Istennek Krisztusban megjelent szeretete

*„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az Ő
egyszülött Fiát adta”*

(Jn 3,16a)

A Szentírás legszebb és legmélyebb értelmű igéje ez, amelyről két estén kívánok Isten Szentlelkének segítségével szólni. Valaki azt mondta: Ha elveszne a világon minden Biblia, pedig sok millió forog közkézen, ebből az egy igéből összelehetne állítani az egész Bibliát. Milyen csodálatos, ezt az igét egyetlenegy léleknek mondja Krisztus ott a jeruzsálemi felházban a csillagfényes éjszakában. Azóta a világ minden táján sok százmillió ember ismeri. Ifjúkoromban a Brit- és Külföldi Biblia Társulat kiadásában ez az ige 7-800 nyelven összegyűjtve jelent meg: ahány nyelvre a Biblia ekkor már le volt fordítva. Azóta több, mint ezer nyelvre van már lefordítva a Biblia, így még több nyelven mondja olyan sok millió lélek: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn, 3,16).

Ez az ige az én lelkemet is nagyon megragadta kezdettől fogva. Azóta is egyre jobban foglalkoztatja.

Jertek, testvéreim, elmélkedjünk Istennek Jézus Krisztusban megjelent, csodálatos szeretetéről. Lássuk, hogy Isten szerette a világot; lássuk, hogy úgy szerette Isten a világot; végül feleljünk arra: miért szerette úgy Isten a világot?

Isten szerette a világot... Maga Isten szerette. Pedig mennyiszer megbántotta és megbántja ma is napról-napra a világ. Mennyiszer megbántjuk mi is szinte minden órában, minden percben gondolatainkkal, szavainkkal, cselekedeteinkkel, mértéktelenségünkkel, mulasztásainkkal. Én is, te is, testvérem... Ő mégis szereti a világot és szeret ebben a világban engem is, téged is, mindnyájunkat. Még azt is, aki tagadja létét, azt is, aki káromolja, azt is, aki követőit üldözi... Isten szeretete olyan, mint az édesanyák szeretete: nem az édesapáké, mert az, bármilyen megható, mégis kevés lenne ehhez... Ésaiás is azt

mondja: „Így szól az Úr:... mint férfit, akit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én,”... (66,12-13). Valóban, mélységes igazság rejlik abban, hogy az édesanyák szívéen keresztül árad Isten szeretete a világban. Ezért is olyan csodálatos az édesanyák szeretete. Azért nem versenyezhet azzal semmiféle földi szeretet. Azért tudja ez a szeretet még a legmegátalkodottabb fiát is megragadni, a bűn útján megállítani, többször vissza is fordítani...

Úgy szerette Isten a világot... Ebben az „úgy” szó ragadja meg figyelmünket. Ez a szeretet legmagasabb, a szeretet utolérhetetlenül legmagasabb foka. A szeretetet ezzel mérjük, milyen áldozatra képes? Aki csak beszél, de áldozatot nem hoz, az nem szeretet. A hozott áldozattal lehet csak mérni a szeretetet. Minél nagyobb a hozott áldozat, annál nagyobb a szeretet. Jézus is azt mondja búcsúbeszédében: „Az az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket. Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (Jn 15,12-13). Jézus valóban életét adta „barátaiért”: mindannyiunkért, akik azt cselekedezük, amit Ő parancsol nekünk. Ez Isten szeretete nagyságának legkiáltóbb bizonyága, Isten valóban a legnagyobb áldozatot hozta ezért a bűnös világért: Egyszülött Fiát adta érte váltságul. Hozzá még a legborzalmasabb halálra: kereszthalálra adta értünk. Ennél valóban alig van rettentőbb halál: A vér a test alsóbb részeibe áramlik és órákig tart a haláltusa a lassan elhaló testben. Mint János apostol mondja: „Az által lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte Isten e világra, hogy éljünk általa. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük Istent, hanem, hogy Ő szeretett minket és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Jn 4,9-10).

Dánia fővárosában: Koppenhágában, a szépművészeti múzeumban, csodálatos szépségű szobrokat láttam. Láttam Thorwaldsen felséges Krisztus szobrai. Láttam más csodás szépségű szobrokat. Egy szobor kitörölhetetlen nyomot hagyott lelkemben: a rab édesanya szobra. A fiatal anya csecsemőjével ott van a börtönben. Mivel kezei meg vannak láncolva, letérdel földön fekvő csecsemője elé, lehajol hozzá, úgy szoptatja... Ilyen a mi mennyei Atyánk szeretete is hozzánk. Nem érzed, testvér, hogy egyszülött Fiában, az Úr Jézus

Krisztusban így hajol le Ő is mihozzánk és táplál minket igéjével az örök életre?

Miért szerette úgy Isten a világot? Nagy célja volt és van ezzel: azt akarta és akarja, hogy végtelen nagy szeretetén meginduljunk, mindannyian szeressük Őt és Ővéi legyünk: Benne maradjunk, és örök életünk legyen, mert „akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5,11-12). Testvéreim, halljuk meg az ige drága figyelmeztetését: „szeressük Őt, mert Ő előbb szeretett minket” (1Jn 4,19). Nem a mi szeretetünk bizonyosságaira vár Ő, hanem arra, hogy Iránta való szeretet ébredjen bennünk.

Mióta legdrágább fiamat elvesztettem, jobban meg tudom érteni azt a nagy áldozatot, amit mennyei Atyánk hozott értünk irántunk való szeretetéből. Azóta ez a nagy igazság még közelebb került szívemhez. Azóta Ábrahám is még nagyobbra nőtt előttem, hisz kész volt késő vénségében nyert, egyszülött és néki annyira boldogságot adott fiát is feláldozni Isten kívánságára a Móriahegyén... Ha valaki úgy kérte volna tőlem a fiam életét, talán azt mondtam volna: inkább magam megyek helyette... Pedig két másik fiam is van... Mit mondanál te, Testvérem, ki szintén kénytelen voltál odaadni valamelyik szerettedet? Oda tudnál adni fiaid közül önként egyet, talán az egyetlenegyedet? Hajtsd le, Testvér, velem együtt a fejed, hisz még így is mennyire fáj, hogy neked is, nekem is akaratlanul oda kellett adnunk a szívünkhöz olyan közel állót...

Hallod, Testvér, megérted, Testvér, hogy Isten szeret, Isten úgy szeret, hogy értem, érted és mindannyiunkért elküldte a világra legdrágább kincsét, egyszülött Fiát, sőt halálra adta értem, érted, mindannyiunkért? Meg akar tartani engem is, téged is, mindannyiunkat, sőt örök életet akar adni nekem is, neked is, mindannyiunknak... ne utasítsd vissza, hisz Egyetlenét adta oda értünk a legborzasztóbb halállal. Próbáld csak meg Testvér, milyen borzasztó lehetett halála. Ne tégy többet, csak állj kiterjesztett karokkal hosszabb ideig. A földön állsz, a lábad nincs átszögezve, sem karjaid, nem húz le tested terhe, mégis milyen hamar belefáradsz, milyen hamar kimerülsz, milyen hamar elaléltság vesz rajtad erőt: abba kell hagynod... Add oda magad Neki, hisz Ő is legdrágábbját adta érted. Add oda magad...

Az Egyszülött: a Jó Pásztor is keres szüntelen téged.

Keres téged örömedben, bánatodban, magadra hagyatottságodban,

elveszett állapotodban. Ott hagyja többi juhait is és utánad megy a bozótba, a szakadékba, hogy visszavigyen, föl vigyen onnan. Milyen boldogan talál rád, visszavissza Övéi közé... És milyen öröm van még az ég angyalai közt is... És hogy terelget téged is kies vizek mellé, hogy lelked el ne tikkadjon, erőd meg ne fogyatkozzék.

Testvér, nem hallod mindennél drágább hívó szavát? Nem hallod, mikor mondja: Jöjj, fiam... Felej Neki. Mondd Neki... Mondd Neki te is az ének szavával:

Itt van szívem:

Néked adom, Uram...

Vedd te is reszkető kezvedbe égő szíved és mondd nagy reformátorunkkal együtt:

Szívetem égő áldozatul Néked adom, Uram...

Ámen

6.

Krisztusban való hitünk jutalma – az örökélet

*„hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen,
hanem örök élete legyen.”*

(Jn 3,16b)

Az emberek legnagyobb része fél a haláltól. Emellett úgyszólván minden emberben él az a vágy, hogy halála után is folytassa életét és valami módon megörökítse azt. Milyen szép az, amikor valakinek az emlékét századok múlva is hirdetik alkotásai, találmányai. Milyen meghatódott lélekkel mutogatják leszármazói, hogy ezt vagy amazt édesapám, nagyapám, vagy valamelyik ősöm alkotta. Milyen büszkén viselik a nagy művészek, feltalálók, híres tudósok, költők nevét gyermekeik, unokáik, leszármazottaik. Olyanokkal is találkoztam többször, akik boldogan emlegették, hogy édesapjuk vagy valamelyik ősük lelkipásztor volt.

Igénk ennél is többet ígér: nem kevesebbet, mint örök életet. Krisztus mondotta a jeruzsálemi felházban a csillagfényes éjszakában az Őt titokban fölkereső, tudós farizeusnak az első reformációi prédikációt: „valaki hiszen Őbenne... örök élete legyen”. Ezt a feledhetetlen prédikációt ismétlik meg másfél évezred múlva a nagy reformátorok: Luther, Zwingli, Kálvin. Ők juttatják a világ eszébe ismét, hogy nem jócselekedeteink, hanem hitünk biztosítja számunkra az örök életet.

Elmélkedjünk, testvéreim, arról, hogy Krisztusban való hitünk jutalma az örökélet. Lássuk: mit jelent hinni? Lássuk, hogy hit nélkül elképzelhetetlen mindennapi életünk is. Lássuk: mit jelent Krisztusban hinni. Végül lássuk, hogy hitünk jutalma az örök élet.

Mit jelen hinni? „A hit a reménylett dolgok valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid 11,1). Tehát csak azt hihetjük, amit nem látunk: amit csak remélhetünk. Amit látunk, az már nem tartozik hitünk világába. Egyszer egy fiatal gimnáziumi tanár jött be budapesti Kálvin-téri könyvkereskedésünkbe. Nagy hangon kijelentette: ő csak abban hisz, amit nem lát, mert amit lát azt már tudja:

abban már nem kell hinnie. Valóban a hitnek éppen az a lényege, hogy nem látok, mégis hiszek. A hit a lélek szárnya, keze. Hitünk az a szárny, amellyel a magasabb régiókba repülhetünk. Hitünk az a kéz, amellyel elfogadjuk mennyi Atyánktól azt, amit ád, és belekapaszkodunk Krisztus keresztjébe, amelyet szívünkhöz szorítunk. Hitünk szorosan összekapcsol minket mennyei Atyánkkal és Megváltó Krisztusunkkal.

Hit nélkül még mindennapi földi életünk is elképzelhetetlen, Hit nélkül nem állhatunk meg sem testi, sem szellemi, sem lelki vonatkozásban.

A minket környező világban sem mernék az utcán végigmenni hit nélkül. Azt gondolhatnám, leeshetik valami valamelyik ház tetejéről és nyomban agyonüthet, ha nem hinnék abban, hogy akik a házat építették, úgy építették, hogy életveszélyes darabok arról ne essenek le. Nem mernék sem villamosra, sem vonatra felszállni, ha nem hinnék abban, hogy olyan emberekre bízták a vezetést, akik vigyáznak, hogy össze ne ütközzünk a szembe jövő villamossal, vagy vonattal. Nem mernék hajóra sem szállni, különösen tengeren, ha nem tudnám, hogy viharállónak építették a hajót és olyanok kormányozzák, akik értenek ahhoz. Hogy merne repülőgépre szállni az, aki nem hiszi, hogy úgy alkották meg azt, hogy viharban is meg tudja tenni útját? Nem mernék megenni valamit, ha nem hinnék abban, hogy nem mérgezte meg az, aki főzte, vagy sütötte. Nem mernék gyógyszert bevenni, ha nem hinnék abban, hogy az az orvos, aki rendelte és az a gyógyszerész, aki kiszolgáltatja, tudja, mit csinál.

A szellemi világban sem hihetnék senki szavának, semmiféle tudományos megállapításnak: mindent magamnak kellene megállapítanom, minden újból kellene kezdenem.

Az emberek testi és szellemi vonatkozásban hisznek, néha talán jobban is, mint kellene, csak a lelki élet dolgaiban nem akarnak hinni. Sokan nem akarnak hinni abba, hogy van Isten, van mennyei Atyánk és Isten nem cél nélkül teremtett minket, nem gyönyörködik földi vergődésünkben, hanem mindegyikünk életével van valami célja és ennek a célnak a betöltésére hív és vár minket. Elküldötte hozzánk prófétáit, legutoljára pedig egyszülött Fiát...

Miért hisznek az emberek a földi dolgokban? - mert látják, hogy úgyszólván

mindenki hisz azokban: az emberek nem félnek az utcán menni, villamosra, vonatra, hajóra, repülőgépre szállni, enni, orvosságot bevenni. A lelki dolgokra is hány ember teszi fel életét és hány ember élete mutatja Istenbe vetett hitének diadalát. Hányan tudtak meghalni hitükért, hányan szenvedtek azért boldogan rabságot, kínzásokat. Mint az ige mondja: megköveztettek, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészeltettek, kardra hányattak, juhoknak és kecskéknek bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve, akikre valóban „nem volt méltó a világ” (Zsid 11,37-38). Mi mégis „kiket bizonyságoknak ilyen nagy fellege vesz közül”, hányan nem akarunk nézni a „hitnek Fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett s Isten királyi székének jobbára ült” (Zsid 12,1-2)!?

Mit jelent Krisztusban hinni: Azt, hogy értem, gyarló bűnös emberért is földre szállt, értem: az én bűneimért is szenvedett a Golgotha keresztyén, az én váltságomért is meghalt, az én bizonyosságomra is feltámadt és azért ment föl a mennybe, hogy az én számomra is helyet készítsen az örökkévaló hajlékokban.

A Krisztusban való igaz hit jutalma az örök élet. Szívem mélyéből sajnálom azokat, akik nem hisznek a halálon túli élet valóságában. Ezek elfelejtik, vagy nem is jönnek rá, hogy épp az különböztet meg minket legfőképpen az állatoktól. Hogy folytatódik életünk a halál után. Milyen nehéz ezeknek a szegény embereknek itt hagyni a földön mindenkit és mindazt, akit és amit szerettek! Milyen borzasztó ezeknek meghalni...

Isten hívő gyermekei számára a halál elveszti félelmetes voltát. Méltán kérheti mindegyikük Pál apostollal együtt: „Halál! Hol a te fullánkod?” (1Kor 5,55/a). Nem félelemmel, hanem bátran néznek a halál szemébe. A nagy német zeneköltő, Brahms is Német Rekviem-jében nem a rekviemek fájdalomtól zokogó hangját, hanem az igének a halált nyugodtan, sőt boldogan váró hangját szólaltatja meg. Milyen felségesen zeng a kar ajkán az Ige: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg..., mert megnyugosznak az ő fáradságuktól és az ő cselekedeteik követik őket” (Jel 14,13). Ez az Ige hangzott mind édesanyám mind édesapám koporsójánál...

Számomra az örök élet bizonyossága nagy békességet, nyugalmat, örömet,

boldogságot jelent. Örömmel tölt el az a tudat, hogy viszontláthatom édesanyámat, édesapámat, előre ment legdrágább fiamat... Milyen boldogság lesz velük együtt Krisztus trónja körül zengeni az örök élet hallelujáját... Boldogság már itt a földön bizonyosságot tennem erről sok nyugtalan lélek előtt s látni megnyugvásukat...

Testvéreim, vágyódunk mindannyian azután, hogy szereteteinkkel együtt lehessünk újból. Mint drága fiunk temetés előtt professzorainak küldöttsége nevében egyikük mondotta: „Mennél többen vannak odaát szereteteink közül, annál jobban vágyódik oda a lelkünk...” De ne felejtjük, csak akkor juthatunk oda, ha hiszünk mennyei atyánkban és hiszünk abban, Akit az idők teljességében a mi váltságunkért a földre küldött: az Úr Jézus Krisztusban. Az örök életet ígéri nekünk Krisztus, ha igazán hiszünk Őbenne.

Testvér, ne dobd el magadtól ezt a drága kincset. Az örökkévaló vár téged is, mint a tékozló fiút várta édesatyja. Adja kegyelme, hogy együtt te is hazaérkezz: ne útközben, avagy a kapu előtt rogyj össze és velünk együtt meghalld te is Krisztus utolsó prédikációját „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta” (Mt 25,34).

Ámen

7.

Krisztus nem kárhoztatni: megtartani akarja a világot

„Mert nem azért küldte az Isten az ő Fiát a világra, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartassék a világ általa.

A ki hiszen ő benne, el nem kárhozik; a ki pedig nem hisz, immár elkárhozott, mivelhogy nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.”

(Jn 3,17-18)

Milyen sokszor vesz erőt az emberen a csüggedés. Valljuk be, testvéreim, senki sincs köztünk, akin erőt ne vett volna már a csüggedés. Száraz időben a fák, növények levelei tikkadtan lógnak alá. Ilyen tikkadt a mi szívünk, a mi lelkünk is többször. Ilyen csüggedés vett erőt a zsidóságon, Krisztus idején. Országuk idegen uralom alatt nyögött. Azért várták a Messiást, hogy felszabadítsa őket az idegen uralom alól. Talán az éj leple alatt Krisztushoz menő Nikodémusnak is ez a vágy égett a lelkében, anélkül, hogy kimondta volna. Jézus most is váratlan választ ad. Azt mondja: Isten nem azért küldte őt, hogy kárhoztassa a világot, hanem hogy megtartsa azt.

Elmélkedjünk, testvéreim, arról, hogy Krisztus nem kárhoztatni, hanem megtartani akarja a világot. Lássuk, hogy Krisztus nem kárhoztatni akarja az embereket és a világot. Lássuk, hogy mi magunk vagyunk megtartatásunk, avagy kárhoztatásunk igazi okai. Végül lássuk, hogy Krisztus hosszútűró, de türelme mégsem határtalan.

Krisztus nem kárhoztatni akarja a világot. Mi mindannyian hányszor kárhoztatjuk, hányszor kívánjuk annak elvesztését: Krisztus nem kívánja. Több ízben nyilatkozik erről. A zsidók hitetlenségével kapcsolatban ezt mondja: „nem azért jöttem, hogy kárhoztassam a világot, hanem hogy megtartsam a világot” (Jn 12,47). A samáriaiak hitetlensége miatt felháborodó tanítványoknak is ezt mondja: „Az embernek fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa” (Lk 9,56). Ezzel a két negatív nyilatkozattal ellentétben Máté elhívásával kapcsolatban azt mondja: „Az egészségeseknek nincs szükségük

orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre” (Lk 5,31-32). A Zákeus meglátogatása fölött méltatlankodó zsidóknak is ezt mondja: „Azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett” (Lk 19,10)

Lássuk be testvéreim, hogy mi magunk vagyunk megtartatásunk, avagy kárhoztatásunk igazi okai. Ezt Jézus is megerősíti ismételten. Az önmaga felől mondott beszédében ezt mondja: „Aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van, és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre” (Jn 5,24). Az ötezer férfi megvendéglése után ezt mondja önmagával kapcsolatban: „Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem, Az pedig Annak az akarata, Aki elküldött engem, hogy mindaz, aki látja a Fiút és hisz Őbenne, örök élete legyen, és én föltámasszam azt az utolsó napon” (Jn 6,37-40). Ha nem hiszünk Krisztusban, önmagunk kárhoztatjuk magunkat, mi magunk vagyunk kárhoztatásunk igazi okai.

Vigyázzunk, testvéreim, ha ilyen hosszútűró is Krisztus, türelme mégsem határtalan. Ha Krisztus nem azért jött is, hogy a világgal együtt minket is kárhoztasson, türelmének mégis van határa. A terméketlen fügefáról szóló tanítása is erre figyelmeztet minket. A szőlőjében levő fügefán gyümölcsöt nem találó gazda ezt mondja vincellérjének. „Imé, három esztendeje járok gyümölcsöt keresni a fügefán és nem találok: vágd ki azt, miért foglalja a földet is hiába?” A vincellér, aki nyilvánvalóan nem más, mint az Úr Jézus Krisztus, arra kéri, 'Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom és megtrágyázom: és ha gyümölcsöt terem, jó, ha pedig nem, azután vágd ki azt” (Lk 13,7-9): „Imé, könyörög számunkra újabb kegyelmi időért, de ha ezalatt sem termünk gyümölcsöt, az Ő ítélete is csak az: „vágd ki azt”.

Erről beszélnek Jeruzsálem pusztulásáról szóló, fájdalmas szavai is: „Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldöttek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnya alá; és te nem akartad. Imé, pusztán hagyaték néktek a ti házatok” (Mt 23,37-38). Itt is hangzik. Pusztán a könyörtelen ítélet szava. ”Pusztán hagyaték néktek a ti házatok”. Most péntek esténként, mikor leszáll

a nap, hithű zsidók borulnak a régi templom romjaira, a sirató falra. Siratják régi dicsőségük elvesztését... De ne csak arra gondoljunk, hogy nem lehet ennél fájdalmasabb látvány senki számára, de még inkább gondoljunk arra és vigyázzunk, testvéreim, nehogy nekünk is így kelljen megsiratnunk azt, hogy nem ismertük meg „meglátogatásunk” idejét...

Népünk is „meglátogatásának” nehéz idejét éli. Jaj azoknak, akik nem Isten, hanem az emberek kezéből veszik és nem az Ő szemszögéből nézik ezeket az időket, jaj annak, aki nem hiszi, hogy Isten tudta és megengedő akarata nélkül egy hajszál sem eshetik le fejünkről (Lk 21,18). Mi lehetne más annak az élete, mint félelem és rettegés? Az nem ismerheti, és még kevésbé érezheti Krisztus békességét, ezt a mindennél drágább kincset, amit a világ sem nem adhat, sem el nem vehet tőlünk (Jn 14,27). Az ilyen csak lehorgasztott fejjel és lecsüggesztett kezekkel járhat körül. Aki viszont így már dicsőséget, sőt egyenesen szégyent hoz arra. Isten gyermekeinek békességtől és örömtől sugárzó arccal kell körüljárniuk, mint akiknek „reménységük” van (Róm 8,24). Az ilyeneknek örvendeniük kell, hogy szabad nekik Urukért, Királyukért, Megváltójukért szenvedniük, mert így abban a felséges kiváltságban részesülnek, hogy elválnak ők is az Ő dicsőséges ábrázatára (2Kor 3,18). Az ilyen békességgel és sugárzó arccal körüljárás a legszebb prédikáció, amit néma ajakkal tarthatunk minket figyelő embertársaink számára... „A teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését” (Róm 8,19).

Hálával van tele a lelkem, hogy a fejünk fölött egy évtized jóval meghaladó ideje zúgó viharban békességben tartott meg mindvégig mennyei Atyánk kegyelme. Ezt a békességet a reánk szakadó újabb meg újabb próbák sem tudják megzavarni. Mindig értem, hogy – mint a Gályarabok éneke mondja - „azt bünteti, kit szeret, másként Ő nem is tehet...”

Vajha mindannyiunk lelkét ez a békesség töltené be és nem járnánk körül annyian lecsüggesztett fejjel, gondterhes ábrázattal. Vajha mindannyiunk lelkét élő hit töltené be. Vajha ki tudnók mi is nyújtani imádkozó kezeinket mennyei Atyánk felé önmagunkért, minden mi szerettünkért, szívünkhöz közelálló közösségeinkért. Tartsuk mi is kezeinket fölfelé fordítva, hogy kaphassunk. Mennyei Atyánk keze

lefelé van fordítva, hogy adjon. De hogy adjon annak, aki nem nyújtja Felé kezét? Isten ad erőt, békességet, kegyelmet a reánk szakadó terhek elhordozására, de csak akkor, ha megértjük, miért büntet minket és nem élünk vissza határtalan türelmével, hanem szükségesen átérezzük, hogy nem bízhatunk semmiben és senkiben, csak Istenben: Ő hű marad (2Kor 1,18).

„Az életet és a halált adtam elétekbe” (5Móz 30,19) – mondja nekünk is. Válasszuk, testvéreim az életet, hogy élhessük mind mi, mind a mi magunk. Ne halogassuk a döntést mostani „meglátogatásunk” idején. Ne halogassuk sokáig, hátha nem lesz már időnk. Halljuk meg a hívó szót: „Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket” (Zsid 3,7-8). Ne keményítsük meg mi sem. Ki tudja, meddig tart még a kegyelmi idő? Mikor záródik be a kapu? Induljunk Felé, míg nem késő...

Ámen

8.

Ne a sötétséget: a világosságot szeressük

„Ez pedig a kárhóztatás, hogy a világosság e világra jött, és az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert az ő cselekedeteik gonoszak valának. Mert minden, a ki hamisan cselekszik, gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei fel ne fedessenek; A ki pedig az igazságot cselekszi, az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, hogy Isten szerint való cselekedetek.”

(Jn 3,19-21)

Ez volt az első Ige, amelyről jó félszázaddal ezelőtt, nagykorúságom napján prédikáltam. Akkor is az a gondolat szorította össze a szívemet, ami most is olyan gyakran foglalkoztatja: miért van a világon annyi hitetlen ember és olyan kevés igazi hívő? Miért nő olyan lassan Krisztus serege, és miért nő olyan gyorsan a sátáné? Hogy elszaporodtak most is a bűnök és a bűn fedetlen arccal, szinte kérkedve jár körülöttünk...

Valóba így van: mennél több a földön a fény, annál nagyobbak az árnyak. Mennél több a tudomány, mennél észrevehetőbb a haladás, annál ijesztőbb a társadalmi ellentétek és annál megkeményedettebbek, könyörtelenebbek az ember szívek. Amerre csak nézünk bajt, nyomorúságot, szívtelenséget látunk. Már a felvilágosodás korának egyik kimagasló vezetője, Rousseau is nemmel felel az egyik akadémiának arra pályatételére: „Előbbre viszik-e a tudományok az emberiséget?” Rousseau csak a bajt állapítja meg. Krisztus a baj mellett az okot és az orvosszert is megmutatja. Nikodémus előtt mutat rá arra, hogy a világon levő sok bajnak az az oka, hogy az emberek inkább szeretik a sötétséget, mint a világosságot.

Elmélkedjünk, testvéreim, arról, hogy ne a sötétséget, hanem a világosságot szeressük. Lássuk, mi a sötétség és mi a világosság? Lássuk, ki szereti a sötétséget és ki szereti a világosságot? Végül lássuk, mivel jutalmazza Isten a világosságban járást?

Lássuk mindenekelőtt, mi a sötétség, és mi a világosság? A sötétség a világosságtól, annak örök forrásától: az Úr Jézus Krisztustól való elfordulás. Krisztus, mint az Ige is nyomatékosan hangsúlyozza, a világ világossága (Jn 1,5;9;10). Őt mégsem akarja befogadni a világ. A sátán a bűn, a sötétség, a test világa. A világosság a Krisztussal járás, a sötétség a Krisztus nélkül járás.

Ki szereti a sötétséget? Az, aki a test kívánságait viszi véghez (Gal 5,16). Az, aki testének vet, így a testéből arat veszedelmet (Gal 6,8). Az, akinek közössége van a test cselekedeteivel (Ef 5,11). Miről lehet fölismerni a sötétséget kedvelőt? Arról, hogy gyűlöli a világosságot és nem megy a világosságra.

Ki szereti a világosságot? Aki nem viszi véghez a test kívánságait, aki megfeszíti testét indulataival és kívánságaival együtt, aki ezek helyett a lélek gyümölcseit termi: a szeretetet, az örömet, a békességet, a béketűrést, a jóságot, a hűséget, a szelídséget, a mértékletességet (Gal 5,16.22.24). Az szereti a világosságot, aki felöltözi a világosság fegyvereit: ékesen jár, nem tobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásban és feslettségekben, nem versengésben és irigységben (Róm 13,12-13). Mindezt úgy lehet kifejezni néhány szóval: aki Krisztusé az Krisztusban elrejtett életet él.

Miről lehet felismerni a világosságot szeretőket? Arról, hogy a világosságra mennek, hogy cselekedeteik nyilvánvalókká legyenek, mint igénkben hallottuk, és akik szeretik atyjafiaikat, nem gyűlölik azokat (1Jn 2,9-10), hanem közösségük van velük (1Jn 1,7).

Mivel jutalmazza Isten a világosságot szeretőket, a világosságban járókat? Egyé teszi őket egyszülött Fiával, a világ világosságával, Szentlelkével újjászüli őket és a Vele való együttlakozást biztosítja számukra az örökkévalóságban. Milyen öröm már itt a földön Krisztussal együtt járni, egykor pedig Vele együtt az örökkévalóságba jutni. Megáll mögöttünk Krisztus, palástjával betakar minket és azt mondja rólunk: ez az enyém...

Mindannyiunkhoz szól az efézusbeliekhez küldött üzenet. „Mint világosság fiai, úgy járjatok” (Ef 5,8). Vajha mirőlunk is el lehetne mondani, hogy „ti mindnyájan világosság fiai vagytok” (1Thess 5,5): akkor hamarosan boldogabb világ köszöntene nemcsak reánk, de az egész emberiségre. Akkor jön el a várva

várt boldogabb világ, ha közülünk sokan, mint világosság fiai járunk, imádkozunk, dolgozunk. Akkor jön el az emberiségre a boldogabb világ, ha egyfelől megtanulják az emberek: „Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind” (1Kor 12,26), másfelől, ha megtanulják egymás terhét hordozni és úgy tölteni be Krisztus törvényét (Gal 6,2).

Ez a két törvény a krisztusi társadalmi rend két alappillára. Ezeken épül föl Krisztus látható földi országa. Mennyi világosság árad belőlük közel két ezredéve óta! Voltaképpen egy a kettő. Mindkettő a krisztusi szeretet sziklaszilárd fundamentumából emelkedik ki. Akik Krisztuséi, azok megosztják egymással minden örömet, minden bánatukat. Nem szakadhatnak reájuk olyan nehéz idők, hogy meglepedkezhetnének erről: nem osztanak meg egymással örömeiket, bánataikat, bármily távol állanak is egymástól a világ mértéke szerint. Ha az üldözések borzalmi szakadnak is reájuk és életükkel kell is megfizetniük összetartozásukról való bizonyágtételüket, akkor sem feledkeznek meg arról, hogy egymás terhét hordozzák. Ennek megható és ragyogó bizonyágaival találkozunk már az őskereszténység hajnalán, a legelső keresztyén üldözések idején is.

Milyen egyszerű ez a két törvény. Milyen könnyen megtanulhatná mindenki, mégis aránylag olyan kevesen tanulják meg igazán. Mennyit bújják az emberek csinálta társadalmi programokat! Sokszor köteteket írnak róluk elgondolkodóik, meg fanatikus híveik. Milyen sokan keresik ezekben az olyan sok ellentmondást tartalmazó rendszerekben a társadalmi bajok gyógyító szerét, pedig ezek nyomán alig ragyog fel a sötétség nyomán egy-egy világító fénysugár...

A világosság fiaiként járunk-e, testvéreim? Kiki feleljen önmagáról. Én is csak magamról szólhatok. A magam, az enyéim, a nemzetünk, egyházunk nehézségeivel, az emberek gonoszságával kapcsolatban engem is el fog többször a keserűség, többször még a harag is. Ilyenkor átmenetileg elvesztem nyugalmam, békességem. Egyszerre azon veszem magam észre, hogy letérek a világosság útjáról. Így lopja el a sátán közbe-közbe békességem és örömöm. Sokat imádkozom, hogy Isten kegyelme őrizze meg számomra állandóan ezeket

a kincseket. Ha Krisztushoz menekedem, nyomban visszaadja békességemet...

Te, testvérem, hogy állsz ezen a téren? Fájdalom, olyan könnyen rátévedünk a sötétség útjaira. Olyan könnyen elfeledjük, hogy ezen a világon nem történik semmi sem mennyi Atyánk tudta és megengedő akarata nélkül sem a verebecskékkel, sem velünk, sem szívünkhöz nőtt közösségeinkkel: egyházunkkal, nemzetünkkel. Olyan könnyen elfeledjük, hogy az Úr hadakozik értünk (2Móz 14,14). Nekünk őszinte vágyakozással és rendületlenül ostromolnunk kell Őt imádságainkkal, hogy hadakozzék értünk. Oda kell mennünk Krisztus keresztjéhez. Gyűlölünk kell a bűnt, de szeretnünk kell magukat a bűnösöket. Ezt teszed-e, Testvér? Félek, erre a kérdésre te is csak lehajtod szomorúan a fejed. De Krisztus neked is segít. Jöjj oda Krisztushoz, a sötétség diadalmas legyőzőjéhez, az Ő keresztjéhez... Onnan ered mindannyiunk életébe világosság, erő, élet. Jer, Testvér, kezdj új életet velünk együtt ott.

Az a Krisztus, Aki érted is meghalt, kiterjesztett karokkal itt áll most a kegyelem megterített asztalánál. Hív minden megfáradt, minden megterheltet, hallod-e hívó szavát, avagy meggondolatlanul hátat fordítasz most is Neki? Vigyázz, hátha utoljára hív, hátha utolsó alkalom ez számodra? Az ég és föld Ura vár téged is: ne várjon hiába...

Ámen